

Misijonska **obzorja**

POGLED PO SVETU

01 | leto 36 | februar 2022 |

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

začenjamo svojo pot v letu 2022. Po stari slovenski navadi se je ob začetku kakšnega dela vzkliknilo: Naj bo v Božjem imenu. Naj bo tudi leto, ki ga začenjamo, v Božjem imenu.

Ob letošnjem tednu molitve za edinstvo kristjanov, ki je potekalo v tednu pred praznikom spreobrnitve apostola Pavla, smo razmišljali s pomočjo treh modrih z vzhoda o njihovem zgledu in močni veri, da so po zvezdi vodnici prišli do Betlehema in se poklonili Odrešeniku sveta. Razmišljanje nas je vodilo k premisleku o usodi mnogih kristjanov iz srednjega vzhoda, ki so zaradi vojne in verskega fanatizma morali zapustiti svoje domove in začeti trnjevo pot begunstva, da bi rešili svoje življenje. Šli so zaradi golega preživetja. Na poti jih čaka mnogo težav, saj se soočajo z nesprejemanjem vseh, s katerimi se srečujejo. Begunci doživljajo občutek popolne zapuščenosti in so obupani, ker si sami ne morejo pomagati, drugi jim pa ne nudijo veliko pomoči.

Pred desetimi leti sem imel priložnost obiskati špansko mesto Melilla, ki leži na Afriški celini ob sredozemskem morju in ga obkroža Maroko. Skupaj z mestom Ceuta sta v Afriki edini dve španski enklavi. Tam smo si ogledali področje, kjer bi lazaristi

lahko bolj aktivno pomagali pri delu sester usmiljenk med begunci. Ti so v velikih skupinah prihajali iz podsaharske Afrike v upanju, da bodo prišli do Španije, torej Evrope. Skupaj s sestrami smo na maroški strani v mestu Nador, tik ob meji s špansko Melillo, v bližnje griče vozili hrano, toplo obleko, polivinil in odeje, vendar nismo nikogar srečali. Sestre so bile dogovorjene z begunci, kje naj odložimo pripeljano pomoč. Ko smo se po pol urnem ogledu okolice vračali po isti poti, ni bilo tam ničesar več, saj so že vse odnesli. Begunci ne upajo priti v skupinah, saj jih maroška vojska in policija, ki stalno nadzorujeta območje, lahko ujmeta, zapreta in vrneta v matične države. Nihče tudi ne ve, koliko jih je. Eni pravijo, da jih je nekaj tisoč, drugi trdijo, da jih je gotovo deset tisoč. Večinoma so bežali zaradi verskega preganjanja. Le redkim je uspelo preskočiti dvojno šestmetrsko obmejno ograjo. V prispevkih iz Mozambika se srečujemo s podobnim primerom. Begunci, ki bežijo pred nasiljem iščejo miren kraj, kjer bi lahko na novo zaživel. Le redki jim pomagajo. Misijonarji imajo tako poleg rednega dela še dodatno skrb, da jim nudijo najnujnejšo pomoč. Nudenje pomoči še dodatno ovira pandemija koronavirusa ter

omejitve, podobne našim. Le da tam niso deležni državne pomoči. Šole so več ali manj zaprte, učenje na daljavo ni izvedljivo in otroci niso deležni šolanja. Še nekaj je pandemija povzročila. Veliko najstnic je v tem času zanosilo in število otrok se je pomnožilo. Misijonarji nikomur ne odrekuje pomoči, zato jim pomagajo in stojijo ob strani. V mesecu januarju je potekala Trikralljevska akcija. Za naše misijonarje in misijonarke je ta akcija izrednega pomena, saj z zbranimi darovi podpremo njihove projekte. Že drugo leto zapored je akcija potekala v okrnjeni obliki. Iz pisem misijonarjev lahko razberemo, da imajo velike načrte in so hvaležni za vsak, še tako majhen dar. Znajo se prilagajati in naredijo, kolikor morejo.

Naj zaključim z mislijo nekdanje laiške misijonarke Katje Ravnikar: "Ne bojmo se biti solidarni in skromni, ne bo nam zmanjkalo, ne bomo lačni. Če daješ, tudi dobiš. Ljubezen kroži ... V teh dveh letih sem se naučila, da te ravno vera nauči ljubezni do sebe in drugih. Ljubezni, ki ne pozna meja." Vsak nov začetek prinaša upanje. Začeli smo novo leto in v voščilih smo si zaželeli božjega blagoslova, miru in zdravja. Stopimo na pot z velikim zaupanjem in v Božjem imenu.

Pavle Novak CM

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska obzorja
POGLEJ PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJONSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure od ponedeljka do petka od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektoriranje: MSS

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4700 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2022: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: koledovanje po prestolnici s koledniki
župnije Zreče

Časi so takšni, **kakršni smo ljudje**

PIŠE MATIJA NARED

Slomšek je nekoč dejal, da so časi takšni, kakršni smo ljudje. Tudi časi v Cerkvi so v veliki meri takšni, kakršni smo ljudje.

Včasih imam občutek, da nas ostareli papež priganja kot nadobudne otroke in da nas kar noče in noče nehati opominjati, celo priganjati. Obenem pa imam tudi občutek, da so se sklepi II. vatikanskega koncila, kljub vsem velikim zaključnim besedam in vzniklemu upanju, začeli udejanjati šele zdaj, s Frančiškom. Frančišek, če rečemo v prisposodbi, s »klofarjem« iztepa prah iz preprog in žimnic katoliške Cerkve (velikokrat kleriških) in mnogi verniki, navajeni uležanih postelj, zdaj zaradi tega kihajo. In če se vrnemo k Slomšku, lahko rečemo, da si takšnega papeža pač zaslužimo. Sveti Duh nam ga je poslal, da bi katolištvo postalo malo bolj človeško – da bi kleriki postali malo bolj človeški, da bi verniki postali malo bolj človeški ... in vsi skupaj malo bolj Božji.

Časi, v katerih živimo, so po eni strani vsaj v naših krajih dokaj rožnati v svojem blagostanju, po drugi strani pa smo priče vojn, revščini in ekološkim katastrofam, ki nas ne ganejo prav veliko. Vse to, želja po še več, po »osvoboditvi« od vsega, kar nam ne »paše«, in zatiskanje oči pred lakoto, revščino, vojnami, ekonomskimi in ekološkimi krivicami pa nam počasi tlakuje pot, ki vodi v Sodomo in Gomoro. Ja, pravimo, saj nismo vsi taki ... Proti toku pa tudi ne plavamo. In zdi se, da je na tej poti velikokrat tudi naše krščanstvo. Obraz katoliške Evrope se drastično spreminja. Cerkve (in družine) so čedalje bolj prazne. Tudi v Severni Ameriki je vse manj katoličanov. Katolištvo se izgublja tudi v Latinski Ameriki, pri čemer pa to ne velja za protestantske skupnosti. Protestantom je uspelo najti način, s katerim so se približali revnim ljudem in osvojili

njihova srca. Saj se niso ukvarjali s teologijo osvoboditve in komunizmom, kot je to počela katoliška Cerkev, temveč so ljudem ponudili evangelij, ki človeka osvobaja v trenutnem stanju, ne da bi se ozirali na okostenele bogate katoliške institucije, povezane s kapitalom in prestrašene zaradi komunizma, ki je v prvi vrsti grozil prav njim. Katolištvo pa se je povečalo recimo v Afriki. Tam je število katoličanov od leta 1900 do današnjega časa naraslo z 9 milijonov na 380 milijonov. Pri tem gre tako za misijonsko dejavnost kot za velik prirast ljudi, rojenih v katoliških družinah. V Aziji prednjačijo protestantske veje krščanstva, ki so prav tako v razcvetu.

Skratka: katoliško krščanstvo v Evropi izgublja moč. Mnogo ljudi krščanstvo zapusti, družine so vse manjše, stari gredo svojo pot. Cerkve se praznijo. In kje so vzroki za to? Ali je razlog le manjša rodnost ljudi na severni polobli? Seveda ne. V ozadju te slike je še kaj

drugega, in ne samo demografska katastrofa. Zadnje čase silijo v ospredje predvsem anomalije duhovščine glede spolnih zlorab otrok in mladostnikov. Čeprav se je sicer najprej zdelo, da je to le ameriški problem, danes vemo, da je to institucionalni, katoliški problem. To krizo v Cerkvi lahko po teži brez težav primerjamo s krizo, ki je vodila v protestantizem, le da tokrat ljudje niso več pripravljeni zagovarjati svoje vere; le obrnejo se in odidejo. Odkritega pogovora o tem problemu mnoge krajevne Cerkve niso sposobne opraviti. To pa še bolj kaže na to, da so spolne zlorabe institucionalni problem, ne le osebni problem posamezne žrtve in storilca. Namesto prošnje za odpuščanje in iskanja novih poti, ki bi osvobajale vse, se stvari še vedno pometajo pod preprogo. Ščitijo se storilci, žrtve pa se izpisujejo iz katoliške Cerkve.

Papež Frančišek skuša vse od začetka svojega papeževanja osvoboditi Cerkev ujetosti v njene stare vzorce, jo izpeljati stran od tega, da je v svojem kleriškem jedru (klerikalizmu) samozadostna, jo pripraviti do tega, da se odpravi v svet kot apostoli na binkošti. Frančišek kliče k misijonski zavesti v Cerkvi, taki, ki bo lahko premagovala mite sodobnega sveta, kot so individualizem, kulturni hegemonizem, mit o neomajnem napredku ... Cerkev mora, poudarja papež, prinesiti dobro novico na obrobje, k izključenim, revnim, migrantom, trpečim ... Pa ne samo z besedo, temveč s konkretnimi dejanji. Za vse to pa smo, kar smo na tem mestu že večkrat poudarili, odgovorni vsi krščeni, ne le kleriki. Mi vsi in z nami ves svet potrebujemo evangelij, potrebujemo svobodo, potrebujemo ljubezen, potrebujemo prijaznost, dobroto in usmiljenje ... Mi – vsi skupaj.

Ne bojmo se ...

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Misijonska podpora našim misijonarjem je večplastna. Vemo, kako je potrebna duhovna in materialna pomoč za njihovo delo. Veseli pa so tudi osebnih prijateljskih stikov, ki jim veliko pomenijo. Ob določenih trenutkih prihaja tudi do občutka osamljenosti, razočaranj in preizkušenj. Prijazna beseda ali samo poslušanje marsikdaj lahko prežene občutek tesnobe ali osamljenosti, kar misijonarjem veliko pomeni. Za to številko smo prosili g. Andreja Šinka, župnika v Žalni, da nam spregovori o njegovi izkušnji pri delu za misijone v zaledju in podpori našim misijonarjem.

Gospod Andrej, ste župnik župnije Žalna, kjer je misijonar Jože Adamič, lazarist, obhajal novo mašo leta 1984. Njegovi starši so pred odhodom v begustvo po drugi svetovni vojni spadali v to župnijo, danes pa njegovi domači spadajo pod župnijo Grosuplje. Letos bo minilo že 35 let njegovega misijonskega delovanja na Madagaskarju. Imate kaj stikov z njim?

Jože je bil rojen v Argentini, na duhovniški poklic pa se je pripravljaval v Ljubljani. Najprej sem ga spoznaval na Teološki fakulteti v Ljubljani, kjer smo skupaj poslušali nekatera predavanja. Ko sem eno leto za njim tudi sam postal duhovnik, so se stiki poglobili, ker me je takratni gospod nadškof dr. Alojzij Šuštar poslal za kaplana v Grosuplje. Z njim sem se še bolj povezal, ko sem prišel za župnika v župnijo Žalna. Žalna je Jožetu vedno veliko pomenila. Njegova povezanost z Žalno se je okrepila še posebno v času, ko je bil na enoletni pastoralni praksi pri takratnem župniku Francu Jakšetu. Z misijonarjem Jožetom sva v stalni navezi. Elektronika nama omogoča, da si piševa sporočila in se slišiva po telefonu. Jože se zanima, kako je pri nas in izroča pozdrave za vse farane, hkrati pa mi tudi pove, kakšen je utrip življenja v njegovem misijonu. V mesecu maju se bo za nekaj mesecev vrnil v domovino in se že veselimo njegovega obiska.

Iz vaše generacije bogoslovcev je kar precej misijonskih poklicev. Med

njimi so poleg Jožeta Adamiča še Janez Krmelj, Tone in Stane Kerin. Kaj menite, zakaj je bilo takrat tako zanimanje za misijonsko delo? Ali je misijonsko delo danes manj zanimivo za mlade?

Iz svojega otroštva se spominjam, da so nam bili misijoni zares zanimivi. Doma je bilo veliko občudovanja duhovnikov, ki so se odločili za misijonsko delo. Takrat je veljalo, da če si se odločil za misijone, te zelo verjetno ne bo nikoli več domov ali morda samo enkrat ali dvakrat v življenju. Spominjam se zanimivih šmarnic o misijonarju škofu Baragi. Še posebno mi je bilo zanimivo, ko sem slišal za Baragovega tesnega sodelavca misijonarja Janeza Čebulja, ki je bil doma blizu nas. Ko sem slišal zanj in izvedel, da obstaja o njem knjiga, sem jo z velikim zanimanjem prebral.

Sam se nisem čutil poklicanega za misijonarja. Misijonarji, katere navajate, so bili moji sošolci ali so študirali eno leto pred menoj. V Bogoslovnem semenišču so nas obiskali mnogi misijonarji in prebujali zanimanje za misijone. S svojimi nagovori so nam pokazali pravo podobo njihovega poslanstva in nas tako vneli za misijonski poklic ali vsaj za solidarnost z njimi.

Ne smemo pozabiti, da je vsak misijonski poklic izmoljen. Ne bi rekel, da je danes zanimanja za misijone manj, kot ga je bilo pred štiridesetimi leti. Takrat so se največ odločali duhovniki, redovniki in redovnice, le nekaj je bilo tudi laičnih poklicev. Danes je število duhovnih poklicev

močno upadlo, zato je od njih tudi manj misijonarjev. Presenečajo pa mladi ljudje, ki se odločijo, da nekaj let preživijo kot laiški misijonarji.

V današnjem času z zaskrbljenostjo gledamo na vedno manjše število duhovniških in redovniških poklicev ne samo pri nas, ampak po celi Evropi in v razvitem svetu nasploh. Mnogi mislijo, da bi bilo bolje, če bi se zmanjšalo število misijonarjev, da bi se bolj posvečali našim potrebam. Ali je to rešitev?

Neki misijonar je dejal: »Šel sem h gospodu nadškofu in mu povedal svojo željo, da bi bil rad misijonar. Ko je videl, da mislim resno, mi je dejal: 'Kar pojdite! Če vam velikodušno dovolim, da odidete v misijone, bo Bog na vaše mesto doma poklical dva druga duhovnika.'« Tem besedam verjamem. Oznanjevanje ne more in ne sme biti omejeno le na ozko domače območje. Apostoli in njihovi sodelavci so se tudi razkropili po vsem svetu, le nekaj jih je ostalo v Jeruzalemu in okolici.

Papež Frančišek je razglasil Sinodo katoliške Cerkve, kjer smo vsi povabljeni, da razmislimo kot občestvo, kako bi medsebojno sodelovali in skupaj hodili naprej po poti, ki nam jo navdihuje Sveti Duh v našem poslanstvu. Kako se pripravljate na sinodo v vaši župniji?

Medsebojno sodelovanje naj bi bilo vedno prisotno v vsakem občestvu. Ker pa gorečnost rada ugaša, je ta sinoda izziv, da premislimo o živosti našega verskega življenja. Sveti Duh govori vsakemu človeku na svoj način. Podobno kakor je govoril apostolu Petru in rimskemu stotniku Korneliju. Stotnika je navdihoval za odprtost Bogu, Petra pa tako, da mu je oznanil Kristusa in ga v veri vanj tudi krstil (prim. Apd 10). Kjer je Duh, tam je navdih. Če sprejemamo

Andrej Šink, župnik v Žalni

navdihe Svetega Duha, se začne premikati v naših dušah. Zato skušamo biti tudi v naši župniji odprti za navdihe Svetega Duha. O sami sinodi smo se že pogovarjali na srečanjih Župnijskega pastoralnega sveta. Odločili smo se za sodelovanje in sprejemanje vseh pobud, ki nam bodo dane. V ta namen bomo tudi molili in zaupali Svetemu Duhu, da nam pove, kako naprej.

Temeljno poslanstvo vsakega kristjana je poslanstvo, ki ga v moči svojega krsta skušamo uresničevati v svojem vsakdanjem življenju. Jezus je svoje apostole poslal po vsem svetu oznanjati evangelij in kršćevati vse ljudi v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Kako poživiti zavest našega skupnega misijonskega poslanstva?

Najprej tako, da sam živim evangelij. Imeti v sebi željo, da bi mogli iskreno reči z apostolom Pavlom: »Živeti je zame Kristus« (Flp 1,21). Apostol Pavel je bil v stalni navezi z Bogom, ki mu je pogosto govoril: »Ne boj se. Govôri in ne mólči!«

Ni molčal! Ni ga bilo strah. Tudi se ni oziral na mnenje ljudi, še manj, da bi se zaradi svojega oznanjevanja komu zameril. Ozavestiti se bomo morali, kdo je za nas Kristus. Če smo ga v sebi začutili, bomo tudi našli pogum in priložnost, da ga oznamimo z zgledom in besedo, ki bo izrazila to, kar nam je povedal v naši vesti.

So vaši župljani aktivni na misijonskem področju, se vključujete v pobude Misijonskega središča (Trikraljevska akcija, Adventna akcija ...)?

Imate kakšno misijonsko skupino? Kakšen je odziv?

Naši župljani zaslužiijo veliko pohvalo. Čeprav nimamo posebne misijonske skupine, je zavest za pomoč misijonarjem zelo živa. Veseli smo obiskov naših misijonarjev, ki nam spregovorijo o svojih lepih doživetjih in požrtvovalnem delu med ljudmi, ki so naši bratje in sestre v Kristusu. Ker je sporočilo velikodušnih misijonarjev zelo jasno, tudi mi radi z njimi sodelujemo in jim pomagamo.

Otroci se radi vključujejo v Trikraljevske akcije. Vsaka vas ima svojo skupino. Otroci so misijonarji v pravem pomenu besede. Po domovih oznanjajo, da se je rodil Odrešenik in zaželi Božjega blagoslova v novem letu. Ljudje jih radi sprejmejo in obdarijo z denarnimi darovi za misijone in tudi s sladkarijami za otroke. Otrokom pri verouku razdelimo tudi Adventne koledarje. Vesel sem vsakega, ki mi pove, da ga doma vsak dan ali vsaj občasno berejo, molijo in darujejo v hranilnik. Letošnja predstavitev p. Miha Drevenška je bila zelo zanimiva in spodbudna. V poletnem času nam je blizu tudi akcija MIVA. Vsi smo popotniki iz kraja v kraj in hvaležni Bogu, če so naša vsakdanja pota srečna. V zahvalo za srečno prevožene kilometre ljudje radi darujejo za pomoč misijonarjem pri nakupu nujno potrebnih avtomobilov. Zanimiva je izjave neke gospe: »Svojega vozila ne vozim. Ker največ pešam, se z darom zahvaljujem za srečno prehojene poti.«

Bi delili z nami še kakšno misijonsko spodbudo?

Pogosto slišimo, da se je Evropa postarala in opešala v veri, kar je resnica. Res pa je tudi, da vera v nas še živi. Namesto gledanja nazaj in vznemirjanja ob lepih spominih na nabito polne cerkve, z velikim zaupanjem glejmo v prihodnost. Trenutno smo podobni obžaganemu drevesu. Mnoge veje, ki so še prejšnje leto obrodile, smo odstranili. A drevo bo znova ozelenelo, vzcvetelo in obrodilo sadove. Nove mladike pomenijo novo življenje, nove sokove, novo svežino... Ko je Jezus poslal prvič učence, da so oznanjali Božje kraljestvo, jih je poslal tja, od koder so se vračali veseli. Prva lekcija je bila lahka in prijetna, zato so se vračali veseli. Naslednje pa niso bile vse takšne. Tudi na nerazumevanje so naleteli, na odkrito sovraštvo in tudi na mlačnost. Skupaj z Jezusom so se utrdili.

Ne bojmo se in ne obupajmo, saj nam je Gospod obljubil, da bo vedno in povsod z nami.

Naš Odorik na indonezijskih otokih

DRAGO K. OCVRK

Indonezijo sestavlja 18.330 otokov in je najbolj poseljena država na svetu, saj ima preko 275 milijonov prebivalcev. Poleg uradnega jezika bahasa govorijo čez 700 jezikov. To je država z največ muslimani na svetu: 231 milijoni, kar predstavlja 87 % vsega prebivalstva. Zato ne preseneča, da je to republika s kompromisi med posvetno in islamsko državo.

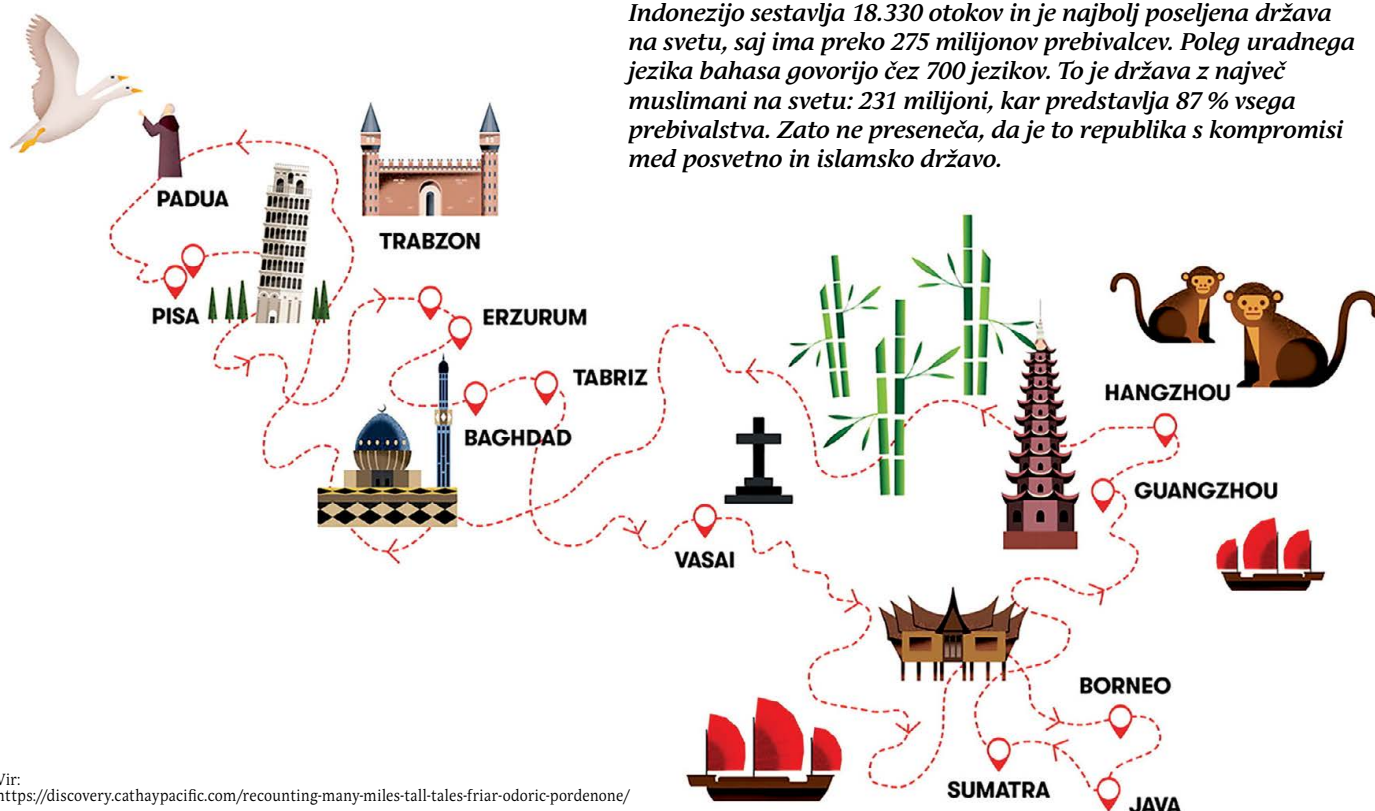
Prvo načelo te republike je zato zahteva, da državljani »verujejo v enega samega Boga«. Čeprav ustava zagotavlja versko svobodo, je uradno priznanih samo šest verstev: poleg islama še protestantizem (7,6 %), katolištvo (3,12 %), hinduizem (1,7), budizem (0,8) in konfucianizem (0,4). Neuradnih religij pa je okoli 245, ateizem in agnosticizem nista priznana, bogokletje je prepovedano. Hinduizem in budizem so v deželi širili indijski trgovci od drugega stoletja dalje. Vrhunec njenega vpliva je bilo madžapahitsko cesarstvo v 14. stoletju, ki velja za »zlato dobo« v indonezijski zgodovini. Tudi islam so v 13. stoletju začeli razširjati trgovci, ko pa je nastalo

več islamskih kraljestev, so ga ta širila naprej tudi z džihadom in tako sčasoma skoraj povsem odstranila predhodni hinduizem in budizem. Ko pridejo v 16. stoletju Portugalci s katolištvom, Nizozemci pa s protestantizem, oznanjajo svojo vero predvsem tam, kjer še ni prevladal islam. Toda vrnimo se v čase pred islamom, v »zlato dobo«.

Čudesna sveta

Neverjetno se sliši, a ni zato nič manj res. Med leti 1318-1330 se je na indonezijskih otokih mudil misijonar Odorik s slovenskega narodnega ozemlja. Ali je bil slovenskega rodu ali ne, razpravljajo strokovnjaki. Zgodovinar Bogdan Kolar je napisal

obsežno študijo in jo objavil skupaj s prevodom Odorikovega dela *Mirabilia Mundi. Potopis brata Odorika iz Furlanije, člana Reda manjših bratov*. Naj še povem, preden prepustim besedo Odoriku, da je ta potopis - po naše: *Čudesna sveta* - eden od treh, ki so se poleg Marko Polovega ohranili iz tistega časa in so Evropejce seznanili z oddaljenimi svetovi. V njih so tako budili željo, da se odpravijo v te nenavadne in po Odorikovi zaslugi ne več povsem tuje svetove. Odorik se je na poti na Kitajsko zadržal na otokih Sumatra, Jave in Borneo. O Javi je zapisal: »Kralj te Jave ima pod svojo oblastjo sedem kronanih kraljev. Na tem otoku se dobro živi in je eden izmed boljših na svetu. Na tem otoku uspeva kafa, poper; tam rastejo granatna jabolka, muškatni oreški in mnoge dragocene vrste. Razen vina se nahaja tukaj obilje življenjskih dobrin.«

Indonezijo sestavlja 18.330 otokov in je najbolj poseljena država na svetu, saj ima preko 275 milijonov prebivalcev. Poleg uradnega jezika bahasa govorijo čez 700 jezikov. To je država z največ muslimani na svetu: 231 milijoni, kar predstavlja 87 % vsega prebivalstva. Zato ne preseneča, da je to republika s kompromisi med posvetno in islamsko državo.

1973–3 »Sveta obsedenost« (99)

LETA 1976 PIŠE FRANC SODJA

Posebej zanimiv je opis kraljeve palače, ki res pričuje o »zlati dobi«. »Kralj tega otoka ima tako dragoceno in čudovito palačo, da se mnogim zdi neverjetno. Njeno stopnišče je veliko in visoko, stopnice se izmenjujejo: ena zlata, druga srebrna. Ena stran tlaka je iz zlata, druga pa iz srebra. Zidovi palače so na notranji strani pokriti z zlatimi ploščami in v teh zlatih ploščah so vdelane samo podobe konjev, ki imajo okrog glave velik zlat krog, kot imajo to pri nas upodobljeni diademi svetnikov. Tisti krog je poln dragocenih kamnov. In streha tega hrama je izdelana iz najčistejšega zlata. Kan, veliki Kataj, [mongolski kan, ki je vladal Kitajski] se je kljub temu pogosto boril na polju s tem kraljem, a ga je ta vedno premagal. Tam je še več drugega, česar ne opisujem.«

Na razširjenost hinduizma po Indoneziji v 14. stoletju kaže tudi opis obreda *sati*, to je sežiganja vdov ob moževi smrti v kraljestvu Zapa. »Tam je tudi navada, da ko nekdo umre, če ima ženo, le-to skupaj z njim sežgejo in pravijo, da mora na drugem svetu prebivati skupaj s svojim možem. In tako je z mnogimi stvarmi, ki se zdijo skoraj neverjetne, če jih ne bi na lastne oči videl.« Če je Odorik v glavnem neznan med Slovenci, pa temu ni tako po svetu. Kot zanimivost povejmo, da hongkonška letalska družba, Cathay Pacific, vabi na let po njegovi poti in pove, da je misijonar v 12 letih prehodil okoli 75.000 km, z njihovim letalom pa je ta pot dolga 24.000 km in jo preletite v 16 urah. Tokrat smo se zaradi »našega« Odorika zadržali v preteklosti indonezijskega otočja in videli, da je bilo takrat večinsko hindujsko. Naslednjič pa bomo pogledali, kako kristjani živijo tam danes in koliko svobode imajo, da svojo vero javno izražajo v tem islamskem morju.

»Meni pa ne gre nič drugega vedeti razen Jezusa Kristusa,« to je izpovedal sv. Pavel, apostol narodov. Prevzet je bil ene same misli: oznanjati Jezusa Kristusa. Upravičeno je rekel sv. Tomaž, da je Pavel nosil Jezusovo ime na svojih ustnah, na svojih rokah, na svojih nogah in v svojem srcu. Zanj je pomenil vsak dan le toliko, kolikor ga je živel za oznanjevanje Jezusa Kristusa.

Tako je moralo biti z vsemi apostoli. Sicer ne bi bilo mogoče razumeti, da so opravili tako gigantsko delo. Seveda v moči Svetega Duha. Tako mora biti z vsakim velikim apostolom. Ali si je mogoče razložiti misijonski nemir sv. Frančiška Ksaverja brez te »svete obsedenosti«? Ta ga je gnala, da je kakor misijonski vihar šel preko Indije na Japonsko in ga je le zgodnja smrt prehitela pred vrati Kitajske. Tako bo tudi v bodoče. Časi se spreminjajo, spreminjale se bodo oblike misijonskega dela. A uspešno ga bodo opravljali le tisti, ki bodo prevzeti kakor obsedeni od misijonske ideje.

Morda duhovniški, misijonski poklic danes rešujemo preveč z vidika človeške osebnosti, ali če rečemo učeno, antropološko. Kako hitro ta čudovita beseda 'antropološko' v praksi lahko dobi povsem drugo vsebino in bi morali to besedo zamenjati z 'egoistično'. Dà, vsak človek ima pravico do svoje osebne izpopolnitve. In do tega pride vse bolj v celoti, če sledi Božjemu klicu, kot so se izpopolnili sv. Pavel, sv. Frančišek Ksaver in na tisoče apostolov. In čim bolj so bili predani svoji nalogi, bili scela misijonarji, tem bolj so osebnostno rasli. Velika ideja je použila egoistične težnje, ki so v vsakem človeku – tudi duhovniku, tudi misijonarju. Mi pri vzgoji misijonskih poklicev računamo na Božji klic, na Božjo milost. Brez tega ne bo nobenega misijonarja. Toda: ali ne predstavlja

Frančišek Ksaverij

Božja milost tudi človeškega dela? Če je bila mlademu človeku prikazana misijonska ideja v vsej njeni veličini in v vsem njenem obsegu, tako v njeni vzvišenosti kakor v njeni – včasih kruti – realnosti, ga bo osvojila. Samo nekaj sentimentalnih fraz danes ne bo rodilo misijonarjev. Čim bolj stvarna, pa naravno in nadnaravno stvarna vzgoja – bo mogla usmeriti voljo, da gre za idealom. In če to človeško delo podpre milost, potem bo iz obojega zrasel pravi poklic. »Sveta obsedenost« ali zavzetost bo sprostila sile kot v Pavlu in Frančišku. Kaj ni vredno, da danes toliko mladih ljudi, ki sebi iščejo življenjski prostor, gre za tem idealom in mu posveti vse svoje moči? V to naj bi bila usmerjena naša vzgoja in naša molitev.

Nihče ne bo zavržen

DANILO LISJAK, SALEZIJANEC, UGANDA

Čenjeni prijatelji in dobrotniki mojega misijonskega dela v Afriki, dragi domači!

Prisrčno pozdravljeni iz Ekvatorja, oziroma 50 km severno od črte, ki nas deli na Jug in Sever. Covid-19 (26. 12. 2020 sem bil odpuščen iz bolnice v Gulu) me je zaznamoval na svojski način in potreboval sem 'domačo oazo izolacije', celih pet mesecev v domovini. Hvala vsem, ki ste to razumeli in mi pomagali. V ta čas sem vključil praznovanje 40. obletnice mašniškega posvečenja, 70. rojstni dan in 35 let dela v misijonih. Skupaj s sovaščani Saksida nam je uspelo postaviti dolgo želeno vaško kapelico, posvečeno Mariji Materi Cerkve (v treh nišah so znamenja Marije, sv. Jožefa in Usmiljenega Jezusa s. Kowalske). Blagoslov je bil na samo Misijonsko nedeljo, 24. oktobra in zahvala Bogu za vse rešitve iz vojn in begunstva, izpod vlaka ter zahvala vaščanom za pripadnost Cerkvi. Nepozaben dogodek ostaja v mojem srcu in srcih vaščanov. Kakšno nedeljo v septembru in oktobru sem se rad odzval povabilu sobratov župnikov na 'poživitev' misijonske zavesti v njihovih župnijah.

V Ugando sem se vrnil 30. oktobra 2021 preko beneškega in bruseljskega letališča. Po vrnitvi sem bil povabljen na slavlje ob 40. obletnici prisotnosti salezijancev v Gomo (Kongo), mesto pod vulkanom, kjer me je Previdnost 'ponucala' skupaj z mnogimi prostovoljci iz Slovenije ter br. Vilkom Poljanškom vse od leta 1987. Sobotno leto sem načrtoval v domačem okolju Prokure sester Avguštin v Kampali, kjer poleg inštrukcij 'aggiornamento' nudim skupnosti mašniško pomoč in sem deležen potrebne oskrbe. Počitnice so navrgle tudi tri projekte. Eden izmed teh je tudi cerkev sv. Janeza Boska, ki mi ostaja kot dolg in obljuba iz Konga. Ni strahu, da bi ostal križem rok! Sporočilo današnje 4. adventne nedelje je veselje 'ob obisku in srečanju' dveh oseb, ki sta v enakem življenjskem položaju: Elizabete in Marije. Njuno veselje ob srečanju postaja veselje in dar za človeštvo, posebno za zgodovino kristjanov, za vse tiste, ki brez strahu zapišemo 'po Kristusu' in pred Njim. V ta kontekst prelomnih časov, ki jih napovedujeta dve materi na prelomnici zgodovine,

Kapelica posvečena Mariji Materi Cerkve, v treh nišah so znamenja Marije, sv. Jožefa, in Usmiljenega Jezusa

s približujočim rojstvom Janeza-Glasnika in Jezusa-Odrešenika, se začena skrivnost odrešenja človeštva in s tem božične zgodbe, ki vsako leto osrečuje dobršen del človeštva. Božična zgodba, ki zaiskri otroške oči, radovednost pa poseže v srce starčku in tudi nam, ki komponiramo svet pridnih, ustvarjalnih in močnih

Grob napad na misijonarko

Žalostna novica nas je nemalo šokirala, ko smo zvedeli, da je bila naša sestra Vedrana - Milka Ljubić iz Bosne, ki nas je tolikokrat gostila v Hiši Drinskih mučenk v Kampali, grobo napadena v svojem novem misijonu na vzhodu Ugande večer pred božično vigilijo. Napad podoben klanju v ruandski vojni, ko je bilo žrtvi dano, da si kupi strelski metek za 5 tisoč frankov, sicer jo je ubijalec posekal z mačeto – mečem. Ves svet se je prestrašil ob gledanju mlake krvi ob nasilju nad misijonarko, dobro poznano Slovencem, iz družbe Hčera Božje Ljubezni, Avguštin. Ta družba nam je

poznana po dveh slovenskih sestrah med Drinskimi mučenkami, bl. Krizine Bojanc in bl. Antonije Fabjan iz novomeške škofije. Tudi to je eden od razlogov, da Slovenija gmotno stoji za njihovimi misijoni v Ugandi, zato

nas je ta dobro načrtovan napad še kako vznemiril. Lahko bi se končalo tragično. Bog tega ni dopustil, saj je sestra Vedrana zelo dragocena in sposobna misijonarka. Med delavci v Afriki je še vedno največ žrtev med misijonarji, na drugem mestu pa so novinarji. Upajmo, da se ob naraščajoči draginji, ki je posledica Covida in gospodarske recesije, to nasilje ne bo stopnjevalo. Medtem se sestra osvobaja travme napada in opravlja potrebne zdravniške preglede. Zelo je hvaležna za bližino in molitve. Krivec pa je že za zapahi, saj se je lokalna policija, po diplomatskih pozivih, končno prebudila!

sodobnikov. Res smo pred veličino in darom življenja vsi skromni in majhni. Vleče nas nazaj v družino, v čas naše mladosti, v čas odkrivanja sveta in tudi Svetega, hrepenenja, bližine in miru, tihote in zbranosti ter zaverovanosti. Božič je na poseben način praznik afriškega človeka, ki je bolj odprt za sprejemanje življenja. Vsak otrok je božji dar. Tudi od tistih okrog 100 tisoč 'ekstra' pridobljenih – v času koronavirusa, ko so otroci rojevali

otroke - kot rezultat 'baby booma', nihče ne bo zavržen. Vsak bo sprejet z veseljem in na neki način preskrbljen. Ko sem med obiskom v Kongu minulega novembra sestopal po uničeni poti med bananovci in kavovci, sem prijatelju duhovniku rekel: »Na teh dveh kilometrih sem srečal več otrok, kot mi jih je bilo dano krstiti v 35 letih!« Skrivnost smrtonosne 'kitajske bolezni' je v zadnjih skoraj dveh letih terjala milijone človeških življenj. Tudi

med Slovenci. V Ugandi jih je umrlo okrog 2.800 od 40 milijonov. V molitvi smo z njimi in predvsem smo hvaležni Bogu za preživetje, za golo življenje! Po vsem tem, kar živimo, slišimo in trepetamo v nemoči pred boleznijo, smo mnogi med nami postali drugačni. Marsikatera vrednota je spet prišla na pravo mesto v našem življenju. Vse je za nekaj dobro, so rekli nekdanj. Naj ostane vsebina, bližina, globina misli, veselje in ljubezen.

Žena iz daljnega Konga o materi Margareti Puhar

S. URŠA MARINČIČ, ŠOLSKA SESTRA, UGANDA

Skoraj dva meseca je tega, kar sem se vrnila domov, v mojo drago Ugando. Občutek pa imam, da je preteklo mnogo več časa, toliko stvari se je vmes zgodilo. Naj z vami delim nekaj utrinkov ...

V času priprave na Božič smo se z mladimi organizirali in obiskali eno babico, ki živi sama v razpadajoči koči in ne more hoditi. Vse smo ji pospravili, ji oprali obleko in ostalo (huuu, kako je bilo umazano), kolikor je bilo mogoče smo s polivinilom zakrpali luknje kože ter ji prinesli nov jogi in rjuhe. Kako je bila vesela! Na naši podružnici v Kaini smo si pogledali film o Jezusovem rojstvu. Bilo je prav posebno doživetje. Ljudje so odprtih ust spremljali dogajanje. Ko pa je prišlo do scene Jezusovega rojstva, so vsi vstali, ploskali in vriskali. Mene pa je oblila "kurja polt" in sem se

spraševala, kako iskreno močno pa se sama veselim rojstva mojega/našega Odrašenika ... V tem času smo se veselili treh mašniških posvečenj naših bratov frančiškanov, od katerih sta dva prav iz naše župnije. Obogatila sta nas tudi dva posebna obiska - družina Demšar iz Slovenije in naši dve sestri iz Konga, s. Mislava in s. Françoise. Ne morem vam opisati, kako lepo je videti svojo čisto pravo sestro, črne polti ... Splitska provinca naše kongregacije namreč že skoraj petdeset let misijonari na kongovskih tleh. V tem času so se sestre tako "namnožile", da odpirajo nove podružnice. Morda celo pri nas v Ugandi ... Kar se me je posebej dotaknilo, pa je ljubezen s. Françoise do naše karizme in naše ustanoviteljice matere Margaret Puhar. S kakšnim žarom mi je pripovedovala o njej! Ona, žena iz daljnega Konga, o materi Margareti, veliki ženi iz majhne Slovenije ... Hvala, drage sestre splitske province, da tako ljubeče živite in predajate naprej našo zgodovino in karizmo. Hvala za vaš zgled srčnega in požrtvovalnega misijonarjenja! V petek smo zaključili računalniški tečaj s tretjo skupino mladih. Tudi ti so bili izredno hvaležni in veseli, saj se zavedajo, da nikoli ne bi imeli te priložnosti, če jih ne bi vi podprli s projektom. Za Ugando daleč najbolj vesela novica pa je, da so se v ponedeljek po dveh letih ponovno

Ponosna babica z vnučkoma, ki se veselita, da gresta v šolo. Njuna mama ju je skupaj s še enim bratom pustila pri babici brez vsega in se ni vrnila.

odprle šole. Si predstavljate, po dveh letih?! Žal se je med tem časom marsikateri mlad "izgubil", posebej dekleta, ki so bila posredno ali neposredno prisiljena v poroko ali pa so v preveliki svobodi zanosila ... Iz srca hvala za vašo podporo! Nasmehi otrok in mladih, ki so zaradi vaše pomoči lahko šli v šolo, so raztegnjeni do ušes. Zelo veseli pa so bili tudi Marijine svetinjske, ki jih bo spominjala, da imajo v nebesih Mamo, ki nenehno skrbi za njih in jih ima neskončno rada. Hvala, sestre usmiljenke. Naj vas povsod spremlja Božji blagoslov!

Mladi prebirajo knjige, ki jih je sestra prinesla iz domovine.

Predsednik vlade Janez Janša je kolednike pričakal v vladni palači

Koledovanje po prestolnici

Na obisku v založbi Družina

Ljubljena

Ti dve besedi s svojim čudovitim sporočilom naših vseh, mestih in ulicah. Sprejeti sporočilo zvezdi, jo iskati, ji slediti, je velika zgodba. Iz tega temelja izhaja velika pripravljenost vsem ljudem k človeka vrednemu življenju. Opozorilo opravljamo 2. januarja. Letos se je zaradi epidemije prijavilo manj otrok. A sem opazil, da so bili

Ne le to. Letos nas je čakalo veliko presenečenje, saj smo v času, ko smo že začeli priprave na koledovanje po župniji, prejeli prijazno povabilo Misijonskega središča v Ljubljani, da bi veselo oznanilo Gospodovega rojstva ponesli predsedniku države, vlade, državnega zbora, predsedniku Slovenske škofovske konference, zaposlenim na slovenski Karitas in škofijski Karitas Ljubljana ter založbi Družina. Ko sem kolednikom omenil, kakšna posebna naloga nas čaka, so bili navdušeni. Tudi starši, ki sem jih na skupnem srečanju seznanil s podrobnostmi. Pesmi in voščilu smo dodali še del koledniške pesmi in malce jezikovne poslastice iz domačih Zreč. Takole se je glasil zaključek: »Hvala vam. Če bote pa mili ke ceta, se ogloste v

Ljubiti

om povzemata vsakoletno koledovanje po
ročilo Očetove ljubljenosti po Stvarnikovi
človeka in človeštva, ki išče srečo in mir.
, da po slovenskih misijonarih pomagamo
Že nekaj let koledniki iz Zreč to poslanstvo
di okoliščin, povezanih s koronavirusom,
i ljudje darežljivi bolj kot prejšnja leta.

Zrajčah. Vesajli vas bomu. Pa srečno
in zdravu nuvu litu.«

Naj povem, da so nas vsi zelo lepo
sprejeli. Tudi, da so bili vsi zelo
darežljivi. Zaradi razmer ni bilo
mogoče imeti večjih pogostitev, a
prav vsi so nam izkazali pozornost.
Zagotovo ste mnogi poleg slik v
medijih prebrali kakšne misli, ki so
nam jih namenili vsi predsedniki.
Vredno jim je bilo prisluhniti. Vsi so
kolednike zelo pohvalili. Posebej
njihovo pripravljenost pomagati
revnim in pomoči potrebnim.
V tem je lepa in srečna prihodnost
ne le nas, ampak vsega sveta. Saj
smo skupaj na poti. Vesel sem bil,
ker so poudarili tudi svojo osebno
povezanost z našimi misijonarji in
konkretno pomočjo.

Seveda se je zgodilo še veliko zelo
zanimivih podrobnosti. Ne le v
samih prostorih, tudi na ulici.

6. januar 2022 je datum, ki bo s po-
sebnim žarom zapisan v zgodovino
župnije Zreče. Bogu hvala, da smo
se smeli pridružiti novorojenemu
Jezusu, ki nas tako nežno in ljubeče
objema z Očetovo ljubeznijo.

Hvala ekipi Misijonskega središča
Slovenije za povabilo, zaupanje in
koordinacijo. Naj odmeva in osrečuje
tudi vse slovenske misijonarje in
tiste, ki jim je ta pomoč namenjena.
Prepričan sem, da je to čudovit ka-
menček v sinodalni poti 2021–2023.
Dopolnjujmo ga vsak dan. Ker smo
ljubljeni od Očeta, je toliko lažje.
Pojdimo na pot, kajti dela je še veliko.

Peter Leskovar,
župnik župnije Zreče

Koledniki župnije Zreče pri predsedniku države Borutu Pahorju

Pri predsedniku DZ Igorju Zorčiču

Sprejem pri ljubljanskem nadškofu Stanislavu Zoretu

Misijonarstvo je poslanstvo vseh nas

KATJA RAVNIKAR, NEKDANJA LAIŠKA MISIJONARKA, MADAGASKAR - SLOVENIJA

Minilo je že nekaj mesecev, odkar sem se vrnila z Madagaskarja. Na misijonu Ampitafa, na jugovzhodu otoka sem delala in živela skoraj dve leti. Njihov način življenja mi je dobesedno zlezel pod kožo. Vživela sem se v novo kulturo in zaživela z njimi. Vzeli so me za svojo in počutila sem se zelo domače. Zdi se mi, da sem doživela večji kulturni šok, ko sem prišla nazaj v Slovenijo, kot takrat, ko sem šla iz Slovenije na Madagaskar. Ob prihodu na letališče v Benetke sem se za trenutek ustavila in samo začudeno opazovala ta mir, tišino. Vprašala sem se, kje so vsi? Kje je otroški vrvež, kje so ljudje, kje so avtomobili, je tukaj sploh še kaj življenja? Kje so iskreni pogledi in pristni nasmehi sočloveka? Takoj sem se spomnila, da se življenje Malgašev na podeželju močno razlikuje od življenja, ki ga živimo v Evropi. Ljudje nimajo avtomobilov, zato nekateri dnevno prehodijo tudi več kot 50 km. Večinoma nimajo ur, zato časa ne merijo v minutah in urah, ampak glede na sonce in luno. Ne odprejo pipe in si v kozarec natočijo pitne vode ali se tuširajo dvakrat na dan. Okopajo se v reki, kjer operejo tudi perilo in si umijejo zobe. Ne izmišljujejo si kaj bi jedli za kosilo, ampak so veseli, če sploh

Čas, preživet z otroki, nikoli ni izgubljen

kaj je za kosilo. Niso prilepljeni na telefone, ampak se pogovarjajo drug z drugim. Ne potrebujejo fitnes naprav in proteinskih napitkov, ker so fizično aktivni v vsakdanjem življenju. Živijo v naravi in z naravo. Vpliv zahodnega sveta (vsaj na podeželje) še ni prodr. Takšno življenje je tudi mene vsak dan bivanja na Madagaskarju osrečevalo. Spomnila sem se, da sem se vrnila nazaj v potrošniško družbo, v družbo drugačnih vrednot, kot jih imajo ljudje na Madagaskarju. Potrošniška družba, kjer je vedno večjega pomena materialna blaginja, kjer ljudje pozabljajo na odnose. Vsi samo nekam hitijo, kupujejo stvari v trgovini, se zanimajo za svoj lasten uspeh. Najbolj

pogrešam otroški vrvež, zvok otroške igre.

Živahni otroci te tam razveseljujejo vsak dan, na tisoč in en način. Ure in ure sem preživela z otroki v šoli, v vrtcu, na sprehodih, na delu, sedenju na klopcah, v klepetu, igranju in crkljanju. Z otroki smo velikokrat samo preprosto sedeli v »brezdelju«. Slednje sicer izgleda nekoristno, vendar sem sama mnjenja, da včasih ravno s tem »brezdeljem« pokažeš ljubezen in oni to čutijo. Otroci so res vir energije, sploh ker so tako očitno hvaležni za vse preproste stvari, ki sem jih delila z njimi. Otroci so upanje Madagaskarja in za otroke bom nedvomno skrbela tudi »na daljavo«. Besede, ki mi jih je Pedro Opeka izrekel za popotnico, ko sem leta 2016 prvič prišla na Madagaskar: »Nič ni večje od Božje ljubezni, ki gori v srcih najrevnejših otrok. Vera in veselje,« me od takrat naprej spremljajo vsak dan. In res, otroci na Madagaskarju so pravi čudež. Ukradejo ti srce. Ko sem se pred meseci spet poslavljala od Pedra Opeke, mi je rekel: »Na Madagaskarju je veliko svobode, tega v Sloveniji ne bo.« In tudi tokrat je imel še kako prav.

Kljub nekaterim težkim trenutkom sem bila na Madagaskarju vsak dan srečna in tudi do solz ganjena ob

Na poti ... za 40km smo porabili 12 ur

skupnem delu, ob vsakem nasmešku, ob zahvali otroka, ob preprostih vprašanjih, ob bližini. Vsak dan sem se polna vtisov in hvaležnosti ulegla v posteljo in se za vse zahvalila Njemu. Vsega tega ne bi doživela, če ne bi šla na Madagaskar in če ne bi vztrajala tudi v vseh težkih trenutkih. Neskončno sem hvaležna, da smem služiti. Moli, delaj in deli svoje z drugimi. Hvaležnosti za svoje delo nikoli ne smeš pričakovati, vendar po navadi pride sama od sebe. Iz vsega spoznavam le to, da več kot daš, več prejmeš. Ne le v srce, ampak dejansko, konkretno. Ne bojmo se biti solidarni in skromni, ne bo nam zmanjkalo, ne bomo lačni. Če daješ, tudi dobiš. Ljubezen kroži ...

V teh dveh letih sem se naučila, da te ravno vera nauči ljubezni do sebe in drugih. Ljubezni, ki ne pozna meja. Pristnost odnosov na Madagaskarju je brezmejna. Pa ne samo tisti dobri in ugodni odnosi, nekateri so tudi malo bolj neugodni. Ni bilo vedno vse lepo in rožnato. Bili so tudi težki trenutki, ko ti ljudje, ki si jim prej pomagal, obrnejo hrbet. Ko ljudje, ki si jim prej

rešil življenje, grdo govorijo o tebi. Vendar to je del življenja. V mojem srcu in mislih so danes ostali samo lepi spomini in le težko verjamem, da sem se tako hitro tekoče naučila govoriti malgaški jezik. To je res Božji čudež, ki mi je seveda omogočil, da sem se lahko sporazumevala in delala. Hvaležna sem tudi, da sem lahko živela in delala skupaj z misijonarjem Janezom Krmeljem. Njegovo življenje je polno dragocenih zgodb in modrosti, ki mu jih je dalo življenje. Polno je tudi odrekovanja, prilagajanja in sočutja do soljudi, velikokrat tudi do popolnih tujcev. Zame je nedvomno velik navdih in zgled. Hvala za vso skrb in besede 'korajže'. Veliko dela na misijonu sva opravila. Sama sem skrbela za vrtec in šole, predvsem za izobrazbo in podporo učiteljem in vzgojiteljem. Trudila sem se, da bi jim predala čim več svojega znanja in jih naučila poučevati na različne načine. Učili smo se uporabe različnih didaktičnih pripomočkov, ki jih lahko izdelajo sami in tako popestrijo pouk. Uredili smo šolsko in cerkveno kuhinjo, šolsko igrišče in šolski vrt

ter sadovnjak. Veliko pozornosti sem posvečala sajenju, saj sem tako ljudem lahko pomagala na dolgi rok. Sadili smo klinčke, kavo, cimet, poper in nekatero tropsko sadje. Velikokrat sem bila tudi šofer rešilca po blatnih cestah. Moram priznati, da luknje in blatna doživetja že kar malo pogrešam.

Šele nekaj dni pred odhodom sem se zares zavedala, kako močno so mi ljudje v Ampitafa prirasli k srcu. Hkrati pa se, tudi sedaj, ko sem že doma, vedno bolj zavedam, da moje delo misijonarke v resnici nikoli ne bo zaključeno. Na nek način so moji projekti na misijonu Ampitafa zaključeni, vendar najpomembnejše šele pride. Molitev. Ostajamo povezani v molitvi. Vsi Kristjani smo, kjerkoli že smo, misijonarji. Jezus je rekel svojim učencem: »Pojdite po vsem svetu in oznanjajte evangelij.« Ni važno kje, s kom, kako in kdaj, na vsakem koraku, tudi v Sloveniji, smo misijonarji. In ne pozabite delati dobro ter deliti svoje z drugimi. Priložnost za misijonarjenje je na vsakem koraku, če svet sprejemaš pozorno in z odprtimi očmi.

Nesreča s čolnom

JANEZ MESEC, DUHOVNIK LJ, MADAGASKAR

Lep novoletni pozdrav in čestitke ob našem misijonskem prazniku Treh kraljev. Pri nas smo epifanijo sicer praznovali že v nedeljo, a sem danes pri jutranji maši omenil TKA v Sloveniji, ki nam je že tolikokrat pomagala. Molili smo za vse vas, ki nam pomagate.

Lani sem spet oddal prošnjo za tri dodatne učilnice. Pri nas na oddaljenem jugu so cene cementa in železa ter nasploh gradbenega materiala zaradi transporta še precej višje in še rastejo. Mi bomo vsekakor začeli z gradnjo učilnic. Material počasi že dovažamo. Splav je potopljen in vse tone in tone cementa zdaj preko jezera Masianaka prevažamo s čolni in potem prekladamo na traktor. Sicer pa imamo vročino in vlago, da kar ne morem priti k sebi. Doma na dopustu

sem kolesaril, plaval in hodil po hribih brez težav, tu pa naredim pet korakov in me že vse boli in moram počivati. Za dodatek sem se v nedeljo, ko sem se s čolnom vračal s podružnice, udaril v nogo, ko sem s čolna padel v vodo. Še

dobro, da sem telefon in knjige imel na varnem pri sestrah, ki ju hvala Bogu ni zgrabila panika, ko je čoln začela zalivati voda, saj namreč ne znajo plavati. Jaz pa se vode ne bojim in tudi rana se bo počasi zacelila. Bogu hvala.

Vsak išče **varnost in pomoč**

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, MOZAMBIK

December je že in v naših otroških letih smo se ga zelo veselili, saj smo se v mrazu veselo pripravljali na Božič. No, tu pri nas, na Južni polobli sveta, ni tako, saj nas sonce greje in večkrat tudi zaliva dež. Vendar kljub temu prihaja Božič tudi v naše kraje. Ponovno bomo globoko doživeli veliko Božjo ljubezen, jo občutili in skušali dati čutiti tudi vsem, ki so nam blizu. Vsak pogled, vsaka gesta in seveda vsak najmanjši dar bo zelo razveselil vse male, ki so nam zaupani. Seveda bo vse to možno, ker ste vi, dragi dobrotniki, prijatelji, ki se odzovete vsakemu klicu pomoči in pridete k nam preko Misijonskega središča ali pa tudi osebno.

Situacija v Mozambiku je trenutno še zelo kompleksna in težko razumljiva. Najaktualnejša tema po vsem svetu (Covid-19) se je tu praktično izgubila v nešteto drugih problemih dežele, dokler nas niso spet kar čez noč presenetili "veliki gospodje sveta" in nekako izolirali s tem, da so prekinili praktično vse letalske povezave, prepovedali vstop v Evropo in to samo zato, ker bi bil morda virus Omikron tudi v Mozambiku.

V naših misijonskih centrih, predvsem v šolah, zaključujemo čisto posebno šolsko leto: pouk je bil vsak drugi dan, da so se lahko vsi zvrstili. Ta teden so bili zadnji izpiti tistih, ki končujejo osnovno ali srednjo šolo. Zdaj imajo učitelji zahtevno delo, da analizirajo in zberejo rezultate. Učenci in dijaki pa že "uživajo" počitnice. S tistimi, ki so zainteresirani, se nadaljuje Božična kateheza, priprava liturgije za praznike, ponekod pa tudi počitniški oratorij. Tako je vse živo in veselo.

Zadnjo soboto v novembru pa smo imeli lep praznik večnih zaobljub naše sestre Digne, ki je za večno obljubila svojo zvestobo Bogu v služenju najmanjšim. Skupaj z njeno družino, ki četudi niso katoličani, smo se zahvalili za ta dar in Boga

Zaključilo se je posebno šolsko leto, s covidom zaznamovano

prosili za zvestobo te naše sestre. Dve naši skupnosti, Pemba in Chiure, pa se še vedno na veliko posvečata vojnim beguncem. Nekateri so že organizirani – naseljeni v begunskih naseljih, ker jim določene organizacije še nudijo pomoč v hrani. Vendar dnevi so dolgi, mnogi so si začeli ustvarjati nekaj svojega s tem, da so si postavili hišice izven naselja. Ob njih si počasi ustvarjajo življenje tudi s tem, da sejejo in obdelujejo: nekaj zelenjave, fižol, nekateri tudi koruzo. A to je premalo za preživetje. Vsakič, ko jih sestre obišejo, prosijo za sol, sladkor, milo ... To jim tudi redno delimo, seveda z vašo velikodušno pomočjo, ki smo jo dobili. Za otroke nikoli ne manjkajo tudi zvezki, bomboni in obleka. V mesecu juliju in avgustu pa smo nakupile veliko odej in jih vsak teden delile po teh naseljih. Tudi v Afriki namreč pridejo hladni dnevi in kdor nima strehe nad glavo, se lahko pokrije vsaj z odejo, da omili hlad. Vsem beguncem, ki so našli prostor v naši šoli, smo nudile vso pomoč, da so lahko mirno in dostojanstveno študirali in zaključili šolsko leto.

Pozornost vseh poštenih Mozambičanov pa je od avgusta usmerjena tudi na velikanski in dolg proces sojenja "velikim ljudem Mozambika" (tudi

bivšemu in sedanjemu predsedniku ter njegovim sorodnikom), ki so v letih 2012 - 13 ter še kasneje "zavozili" vso ekonomijo države s tem, da so jo skrivaj zadolžili in se na njen račun obogatili. A hvala Bogu so danes vsi pred sodnikom, ki v poštenem sojenju ne popušča. Seveda upamo in molimo, da bi prišla resnica na dan in da vsak dobi to, kar je prav. Vse naše misijonsko delo je tudi kapljica v tem delu in upanju.

Dragi misijonski prijatelji, mislim, da bo to moje zadnje pismo iz Mozambika, saj se bom ponovno selila. Januarja 2022 končujem poslanstvo kot predstojnica sester HMP v Mozambiku, in s tem tudi mojih 12 let poslanstva v Mozambiku. Vrhovna Mati me je prosila, da se vrnem v Angolo, kjer sem že delovala 18 let. Zaupali so mi delo Provincialne ekonomice in tajnice. Tako se bom ponovno učila, da bom lahko velikodušno in veselo v službi vseh, ki mi jih bo Gospod postavil na mojo misijonsko pot. Priporočam se vam in obenem računam ter upam, da bomo še naprej povezani in bomo sodelovali tudi na tem novem misijonskem polju.

Naj Bog obilno blagoslovi vsakega izmed vas in poplača vso vašo velikodušno pomoč!

Mir – dobrina, dana od Boga

ANTON GRM, SALEZIJANEC, MOZAMBIK

Pri nas se še vedno in celo malce bolj igramo vojno in terorizem. Zdaj prevladujejo vladne sile, zdaj nasprotniki, miru še ni na vidiku. Na radiu in televiziji dnevno predvajajo telenovelo o sojenju "obtoženim prikritih dolgov", vsi vpleteni naj bi bili (visoki) vladni uslužbenci in njihovi ožji družinski člani. Šlo naj bi za utajo približno 2.200.000.000 US\$, kar je tako smešno, saj znaša dolg skoraj 8.000,00 US\$ na prebivalca, ki jih je za nekaj manj kot 28 milijonov. Slovenci, razen iz filmov, vse premalo vedo, kaj je vojna in da je pravi MIR resnična dobrina, dana od Boga.

V skupnosti župnije Jožef delavec smo razdelili pakete z najnujnejšo pomočjo

Politika ima pri nas neverjeten vpliv na vse, postavljajo in ukinjajo ukrepe, kakor jim pade na pamet, nam, navadnim zemljanom pa se maske vseh tipov in protokoli-naokoli, skratka, vse skupaj okoli te »ikone« že pošteno upira: spoznavamo, da je vse skupaj za nekatere čisto navaden biznis, da si polnijo žepe, drugi pa, da že tako prazne, praznijo do onemoglosti. Tisti, ki delajo, komaj preživijo, tisti ki nimajo dela, pa s podporami, ki jih dobijo, kar shajajo (čudno in sploh nelogično!). Žalostno je to, da bolezen, ki je povzročila toliko smrti in trpljenja, nekateri izrabljajo v tak namen. Podobno se dogaja tudi v Sloveniji, glede na razmere pa je vse skupaj še veliko hujše.

Cepljenje je pri nas organizirano po fazah in po ogroženosti regij. V skupnosti smo bili zaradi narave dela (v šoli z učenci), že vsi 2x cepljeni. Šola se je letos tako začela šele sredi marca, poteka za vsak oddelek le dvakrat tedensko po tri ure, se pa končuje že v sredini novembra, kako žalostno. Dovoljeni so tudi verski obredi, torej od konca avgusta že obhajamo Evharistijo po cerkvah in drugod.

Od novega leta nosim poleg direktorja in vodje projektov še nekaj novih križev: ponovno sem ekonom skupnosti in od konca januarja še župnik

na novi župniji, ki je iz podružnice župnije Sv. Janeza Krstnika v Moatize prerasla v župnijo Sv. Janeza Boska v Moatize. Vsega skupaj šteje le devet podružnic.

Od Velikonočnega ponedeljka do tedna po velikonočnem času sem opravljal obiske vseh skupnosti in župljanov, kar je dragocena iztočnica, da bom nadaljeval delo na župniji z večjim razumevanjem, predvsem pa boljšo in celostno predstavo o situaciji. Sedaj se zavedam, kako potrebno je bilo to žrtvovanje napora in časa – Bogu hvala za to izkušnjo. Ljudje so bili presenečeni, a vsi po vrsti zelo hvaležni. Jaz pa še toliko bolj. O potrebah na misijonu: ja, jih imamo zelo veliko, še nikoli do sedaj

jih ni bilo toliko! Najbolj potrebna so sredstva za zagon župnijskih dejavnosti in nakup najosnovnejših liturgičnih potrebščin; sredstva za logistiko so v pastoralni tisti poraba, ki skupnost izčrpava, domačini pa nam ob situaciji, ki jo doživljajo, ne morejo pomagati, ker sami še bolj potrebujejo pomoč. Največ potreb je seveda v skupnosti, kjer smo v zelo težki situaciji. Pomagati bi morali bližnjim na misijonu, pa žal še za lastne potrebe nimamo dovolj sredstev.

Posebno poglavje je situacija, v kateri se trenutno nahajam – na delu župnije ob reki Zambezi je situacija res kritična, saj ni hrane!

Tudi avto bi potreboval, ampak ob drugih potrebah ga v tem trenutku nočem, ker me je pred ljudmi gladko sram. Mogoče ob letu osorej prosim za pomoč pri mobilnosti, ko bom morda razmišljal tudi o »dopustu«, karkoli že to je ...

Delo v župniji je zelo okrnjeno, veliko dogodkov je odpadlo. Svete maše so dovoljene za do 50 vernikov v kapelah in do 100 v naravi. Ostalo poskušamo uskladiti glede na razmere. Rad bi poskusil tudi z manjšim projektom za gojenje piščancev, ki bi mi prišel prav za samooskrbo in plače zaposlenih. V hiši moramo pomisliti na novo streho, ki je popolnoma dotrajana, v sobi se nam zaradi tega udara strop. Termiti so do konca zglodali vse, kar diši po lesu.

Svoj dar za potrebe na misijonu Toneta Grma lahko prinesete v Misijonsko pisarno ali nakažete na račun:

Misijonsko središče Slovenije, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana TR pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933 namen nakazila: dar za Toneta Grma koda namena: CHAR referenca: SI 00 249648

Uresničenje velikih sanj

S. VESNA HITI, USMILJENKA, BURUNDI

Božič. Bog prihaja! Kako čudovito je to doživetje – vsako leto znova in vsakokrat se drugače dotika globin srca. Na poseben način me nagovarja francoska božična pesem, ki pravi:

da je Božič vsakokrat, ko obrišeš solzo objokanemu otroku; ... vsakokrat, ko dobrohotno odpreš svojo dlan; Božič je tedaj, ko odrineš daleč proč revščino, ki tlači siromaka. Da, Božič je v očeh osamljenega bolnika, ki ga obiščeš na bolniški postelji; Božič je v srcu vseh tistih, ki jih povabiš k svojemu obedu ... In Božič je tudi v rokah tistega, ki z bližnjim deli svoj kruh ... Božič je na zemlji vsak dan, kajti Božič je LJUBEZEN! Zato prihajam z iskrenimi voščili in željo, da bi globoko doživeli to Božjo skrivnost in jo okušali vsak dan Novega leta 2022, kajti Božič je LJUBEZEN!

Praznovanje božiča v centru Akamuri

V Centru AKAMURI smo božično slavlje opravili že 16. decembra s slovesno sveto mašo in neizmernim veseljem vseh naših otrok. Bilo je bobnanja, plesa in petja brez konca in kraja. Otroci so se že dolgo pripravljali na sodelovanje pri mašnem slavlju. Vmes pa se pritaknejo tudi spontana sodelovanja. Eden od fantov je bil zelo nemiren; vsi so ga vleкли nazaj, a mu je uspelo priti do mikrofona pri ambonu, da je na svoj način izrazil molitev, ki jo je samo Bog razumel. Otroci so to dejanje pospremili z bučnim smehom in ploskanjem; fant pa se je mirno in dostojanstveno vrnil na svoje mesto. Tukaj vsak dan znova doživljam ta Božji dotik, ker je Bog na poseben način prisoten v teh čistih srcih. Presenečajo me s svojo iskrenostjo in solidarnostjo. Dan pred praznovanjem je skupina starejših otrok opravila duhovno rekolekcijo. Na župniji so imeli nagovor, nekateri so opravili spoved in bili so pri sveti maši. Dobili so tudi bonbone, ki so jih potem velikodušno delili z mlajšimi. Zdaj imajo krajše počitnice, a vsi komaj čakajo, da se spet vrnejo nazaj. Najtežja kazen, ki občasno katerega doleti

je prav ta, da dela doma pokoro en dan, dva, ali celo ves teden ...; odvisno od neumnosti, ki jo je »ušpičil«. Da, Center AKAMURI je zanje pravi dom, kjer ima vsak svoj delež toplote, prijatelje, hrano in čudovite prostore za igro, delo in učenje. Nikoli ne bom dovolj hvaležna Vam vsem, ki ste nam pomagali do tako čudovitega uresničenja velikih sanj! Upam, da se te božične počitnice ne bodo preveč podaljšale; covidna situacija v Bujumburi je trenutno dokaj zaskrbljujoča; a vsega se niti ne pove. Sveti Vincencij je rekel, da je ljubezen brezmejno iznajdljiva. Ko smo postavljene pred nove izzive revščine, smo že prepričane, da bodo sledili novi odgovori velikodušne ljubezni in dobrote. Bog vam povrni za vse! S svoje strani pa obljubljam zvesto in hvaležno molitveno povezanost. Ob jasicah se bomo srečevali – ob Njem in v Njem!

Zgodi se

S. FANI ŽNIDARŠIČ, URŠULINKA, BOCVANA

Hvala vsakemu posebej, kar storite za uboge, za širjenje Božjega kraljestva med nami.

Prejela sem telefone in rožne vence, iskrena in topla zahvala. Družina Culiberg se je v soboto zjutraj poslovila in se vrnila v Slovenijo. Kar me je zelo nagovorilo, je bila njihova preprostost, skromnost, res srce za uboge, otroci so zelo hitro postali eno z našimi otroki. Niso se bali umazanih otrok, neprijetnih dišav. Začutili so revščino in delili od svojega, ne vzvišeno.

Skoraj nič ni šlo po planu. Tu je vse ob svojem času. Najbolje je zjutraj vse izročiti Bogu, vse ljudi, ki jih bom srečala čez dan, vse aktivnosti, vsa presenečenja in biti pripravljen, kot je Marija rekla: »zgodi se«. Ta prvi »zgodi se« jih je potegnil za seboj še veliko. Če je Bog zaupal svojega Sina sv. Jožefu, kako mu ne bi jaz zaupala

vsega ..., saj ga je Bog postavil za varuha, za varuha svoje Cerkve in vsakega od nas. Potem se gre lažje naprej, tudi z nasmehom ...

Prvi božič v kratkih rokavih

S. ZORICA BLAGOTINŠEK, URŠULINKA, SENEGAL

Pozdravljeni vsi, z mnogimi vtisi prvega meseca v Senegal, ki je minil bliskovito hitro. V mnogih pogledih je dimenzija časa tu drugačna, kaj je danes in jutri je včasih zelo relativno, glede na okoliščine. Tudi moje doživetje časa se iz linearne spreminja v bolj ciklično. Prvi tedni prilagajanja, uživanja so bili zelo v miru, s hvaležnostjo in veseljem sem tu, v pridruženosti božjemu načrtu Odrešenja. Spoznavam raznolikost življenja naših skupnosti v Senegal, saj je ena od skupnosti v predmestju Dakarja, ena izrazito na vasi, ena skoraj v centru tretjega največjega mesta – v Thies in še ena tudi bolj na podeželju. Sama sem članica skupnosti v Thies, kjer nas je šest sester štirih narodnosti, ob skupnosti pa je tudi hiša formacije za postulantke in novinke.

Moje glavno poslanstvo je biti na razpolago voditeljici novink in postulantk za pomoč, npr. za spremljanje ene ali druge skupine na program skupnega noviciata ali postulata v Dakarju, navzočnost doma, kadar gre s. Krystyna s katero od skupin na skupni program. Življenje je prepleteno tudi z delom v sadovnjaku z limonami, mandarinami, grenivkami, papajami, bananami, v kuhinji, pripravami na poučevanje angleščine za prvo udomačevanje pred bolj »resnim« tečajem ... Vsak dan se lahko kaj naučim, npr. kdaj je kuhan tukajšnji riž, kako se je grenivka tu, da je pametno pobrisati klop, na kateri sedi v cerkvi, zaradi peska, ki se useda povsod, kako si izmenjaš pozdrave, kakšen pomen ima razširjena družina s tetami in strici in majhnimi in velikimi brati, kot jih poimenujejo itd. Za naročanje taksija, ki

je eno od glavnih prevoznih sredstev, ter nakupovanje na tržnici je zelo dobrodošlo poznavanje enega od domačih jezikov, saj je cena večkrat odvisna tudi od tega, sploh v glavnem mestu. Po besedah enega trgovca je moj francoski naglas angleški, tako je izhodiščna cena tudi temu primerna.

To bo moj prvi Božič v kratkih rokavih in pesku, ki se ga še posebej veselim, saj odstira skrivnost Učlovečenja z novo globino. Vesel Božič vsem in hvala za vse spremstvo iz Slovenije.

Graditi vezi in zaupanje

S. METKA KASTELIC, SALEZIJANKA, BRAZILIJA

Dragi prijatelji, naj Jezus, novorojeno Dete, domuje v vaših srcih, da se bomo lahko ravnali po njegovi Besedi in jo uresničevali. Hvala za molitve, voščila in zvestobo spremljanja mojega misijonskega poslanstva. Molimo drug za drugega. Živimo v izjemno težkih časih in tu pri nas čutimo velik izziv, kako v novi inšpektoriji graditi vezi in zaupanje. Do februarja bomo še brez Inšpektorice. Medtem, ko se je Covid malo umiril, pa razsaja epidemija gripe. Tudi mene je položilo v posteljo. Tako pa lahko vsaj na maile, tudi do enega leta stare, odgovorjam. Velik objem in Bog živi našo prelepo domovino!

Primankljaj v psihosocialnem razvoju

S. MATEJA KORŠIČ, URŠULINKA, ČILE

Najlepša hvala za voščila, predvsem pa za vse vaše skrito služenje in podporo misijonskemu poslanstvu Cerkve. Zdi se mi, da v teh časih dobivate precej podobna sporočila z vsega sveta. Skupaj z vsem svetom se soočamo s Covidom in posledicami pandemije. Zaradi dobrega sistema cepljenja smo se postopoma lahko vrnili v šole (kljub temu, da se je vračanje v učilnice spremenilo v politično vprašanje podpore ali zavračanja aktualne vlade). V šolah poskušamo poleg vrzeli v znanju nadoknaditi predvsem primanjkljaj v psihosocialnem razvoju: učenje skupnega bivanja, tolerance in pomanjkanja smisla. Opažamo, kako pomembno je odraščajočim, ki so bili toliko časa omejeni na stike preko socialnih omrežij, omogočiti konkretne izkušnje dela, odnosov, ki prebudijo v njih upanje in jim dajo smisel. Za mnoge so to vrata za oznanilo Jezusa Kristusa.

V Čilu smo včeraj sklenili drugi krog predsedniških volitev, v katerega sta se uvrstila kandidata skrajne leve in skrajne desnice, ki pa sta v drugem krogu pokazala odprtost in modelirala program v smereh proti sredini. Zmagal je kandidat leve. Predvsem v finančnih krogih je precej negotovosti, kako bo vodil politiko ob napovedanih strukturnih spremembah. Razveselivo pa je, da se je znatno povečala volilna udeležba in to ob pisanju nove ustave naznanja vrnitev zaupanja v demokracijo.

Tajna policija se nikoli ne moti

P. JANEZ MIHELČIČ, JEZUIT, KIRGIZISTAN

Spet je december, zato naj skupaj z željami za blagoslovljen božič in novo leto še kaj povem, kako mi gre! Lani zaradi Covida-19 nisem mogel priti domov kot sem sprva nameraval. Letalsko karto sem potem nekajkrat prestavljal in končno sem sredi maja le prišel v Slovenijo. Tam sem se najprej dal cepiti, potem sem pa dobil nov potni list. Ko sem se v začetku junija vrnil v Biškek, sem imel ravno še dovolj časa, da sem dobil podaljšanje dovoljenja za bivanje. Tako potni list kot dovoljenje za bivanje veljata 10 let, zato upam, da sem se zadnjič ukvarjal s temi birokratskimi postopki. Septembra smo se vrnili v šolske klopi. Izkušnja poučevanja na daljavo mi je dala jasno razumeti, da tak način pouka za tuje jezike nikakor ni primeren. Obisk naše cerkve tukaj je zaradi koronavirusa zelo padel. Menda iz istega razloga sta se zadnje čase precej podražila hrana in prevoz. Pa tudi splošno vzdušje v deželi ni kaj rožnato. Našemu župniku, ki se je v začetku oktobra hotel vrniti s Poljske v Biškek, vstopa v državo niso dovolili pod pretvezo, da ni izpolnjeval nekih predpisov. Resnični vzrok te prepovedi je bilo maščevanje nekega tajnega policista, ker Cerkev od njega ni kupila zemljišča, ki ga je ponujal za novo cerkev. Kljub pomoči mnogih vplivnih oseb ta problem še ni rešen in tudi ne vem, če kdaj bo, ker »tajna policija se nikoli ne moti«. Jaz sem pa tako na stara leta postal še v. d. župnika ... Tolažim se z mislijo, da je življenje sicer težko, ampak, hvala Bogu, kratko. Zato si božičnega veselja ne bom pustil odvzeti. Tudi vsem vam želim blagoslovljene božične praznike in vse dobro v novem letu.

Žrtev ali bojevnik?

BARBARA ČUK, LAIŠKA MISIJONARKA, MEHIKA

Vsakdo od nas se v določenem trenutku vpraša: Zakaj jaz? Zakaj se je to zgodilo ravno meni? Potem pomislimo, da to ni pravično, da si tega pač nismo zaslužili. A življenje ne poteka po tej logiki. Več, ko imamo izzivov v življenju – več se naučimo. Lahko zveni malo romantično, vendar pa v resnici ni tako. Če prevedemo izzive v: biti nesprijet, zasmehovan, potlačen, z nerazumevajočimi starši, iz razbite družine, kjer ni spoštovanja in vladata nasilje ter alkohol, to zveni dosti manj romantično. Dve osebi v enaki situaciji – ena

bo postala žrtev, druga pa se bo borila in na koncu zmagala. Pri delu z odvisniki odkrivam to resnico. V omamo bežijo, ker hočejo ublažiti bolečino in le malo jih je, ki so pripravljeni pogledati naravnost vanjo in ji odvzeti premoč. Zanimanje ni rešitev. Pogledati razvaline lastnega srca je precej boleče, pa vendar je tudi zdravilno. Kot Marija, ki pod križem ni umaknila pogleda - to je močna drža. Izkoristimo življenje, ki ga imamo, za spreminjanje, učenje in iskanje novih rešitev za stare probleme – kajti vse pripomore k dobremu tistim, ki ljubijo Boga. (Rim 8, 28)

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župnije: Ajdovščina, Batuje, Begunje na Gorenjskem, Bela Cerkev, Besnica, Bled, Bloke, Branik, Breznica, Brezovica, Cerklje na Gorenjskem, Cerklje ob Krki, Col, Čatež ob Savi, Čemšenik, Črenšovci, Črešnjevci, Črna na Koroškem, Črni Vrh nad Idrijo, Dob, Dobropolje-Videm, Dol pri Ljubljani, Dolnji Logatec, Domžale, Dravograd, Dražgoše, Duplje, Gomilsko, Gorje, Gornja Radgona, Grahovo, Grosuplje, Hinje, Hotedršica, Hrenovice, Ivančna Gorica, Izlake, Javorje, Javorje nad Šk. Loko, Kamnica, Kidričevo, Kobilje, Kokrica, Kopanj, Koprivna, Kostanjevica na Krasu, Kovor, Kranj - Šmartin, Kranj - Zlato Polje, Križevci pri Ljutomeru, Krško, Lesce, Litija, Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-Fužine, Ljubljana-Jeziča, Ljubljana-Koseze, Ljubljana-Moste, Ljubljana-Sv. Križ, Ljubljana-Šentvid, Ljubljana-Štepanja vas, Lucija, Luče, Makole, Maribor - Sv. Janez Krstnik, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Mengeš, Mežica, Miren, Moravče, Naklo, Nova Cerkev, Novo Mesto - Sv. Janez, Ojstrica, Otlica, Ovshe, Pečarovci, Peče, Planina pri Rakeku, Podbrezje, Podgorje pri Slov. Gradcu, Podkraj, Polica, Poljčane, Polzela, Portorož, Prečna, Preserje, Prevalje, Primskovo na Dolenjskem, Ptuj, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Radeče, Rakek, Rakitna, Ravne na Koroškem, Razbor pri Slovenj Gradcu, Rob, Ruše, Slivnica pri Mariboru, Slovenske Konjice, Stara Loka, Stari trg pri Ložu, Stična, Struge, Studenice, Sv. Andraž nad Polzelo, Sv. Danijel nad Prevaljami, Sv. Helena-Dolsko, Sv. Jurij ob Taboru, Sv. Križ nad Mariborom, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Marjeta nižje Ptuj, Sv. Peter na Kronske Gori, Sv. Trojica nad Cerknico, Sv. Trojica v Slov. Gorici, Sv. Urban - Destrnik, Šempeter v Savinjski dolini, Šentjošt nad Horjulom, Šentvid pri Stični, Škofja Loka, Škofja Loka-Suha, Šmarje pri Kopru, Šmarjeta, Šmartno ob Paki, Šmartno pod Šmarno goro, Šmartno pri Litiji, Šmartno pri Slovenj Gradcu, Šturje, Trbovlje - Sv. Marija, Trbovlje-Sv. Martin, Trnje, Turnišče, Unec, Velesovo, Velika Dolina, Vojnik, Vrabče, Vrhpolje, Vrh-Sv. Trije Kralji, Zagorje, Zagradec, Zali Log, Zasip, Zavodnje, Zdole, Zreče, Žalna, Železniki, Žiri

[ADVENTNA AKCIJA] | župnije: Ajdovščina, Ambrus, Batuje, Begunje na Gorenjskem, Bela Cerkev, Bele Vode, Besnica, Bevke, Bloke, Bogojna, Borovnica, Branik, Brezovica, Cankova, Celje - Bl. Anton Martin Slomšek, Cerklje na Gorenjskem, Cerklje ob Krki, Cerkno, Čatež ob Savi, Čemšenik, Črešnjevci, Dobovec, Dobropolje-Videm, Dobrnič, Dolenci, Dolnji Logatec, Dravograd, Duplje, Goriče, Gorje, Gornja Radgona, Gornja Sveta Kungota, Gornji Logatec, Grahovo, Grosuplje, Hinje, Homec, Hotedršica, Hrenovice, Hrpolje-Kozina, Ivančna Gorica, Izlake, Jesenice, Jezersko, Kamnica, Kapla na Kozjaku, Kobilje, Kočevska Reka, Kokrica, Kolovrat, Kostanjevica na Krasu, Kotlje, Kovor, Kranj - Drulovka/Breg, Kranj - Šmartin, Kranj - Zlato

jubilanti – čestitamo

65 let življenja

Jože Adamič, lazarist, rojen 13. aprila 1957 v Lanusu v Argentini. V misijone, na Madagaskar, je odšel 12. septembra 1987.

60 let življenja

Peter Ivančič, salezijanec, rojen 29. marca 1962 v Brežicah. V misijone je odšel 4. oktobra 2011. Deluje na Kubi.

Zaradi pomanjkanja prostora v rubriki Darovali ste, bomo imena posameznih darovalcev za Trikranjevsko akcijo objavili v prihodnji številki MO. Hvala za razumevanje.

Darovi objavljenih
so na naš račun prispeli
v obdobju med 21. 11. 2021
in 20. 1. 2022. Hvala vsem.

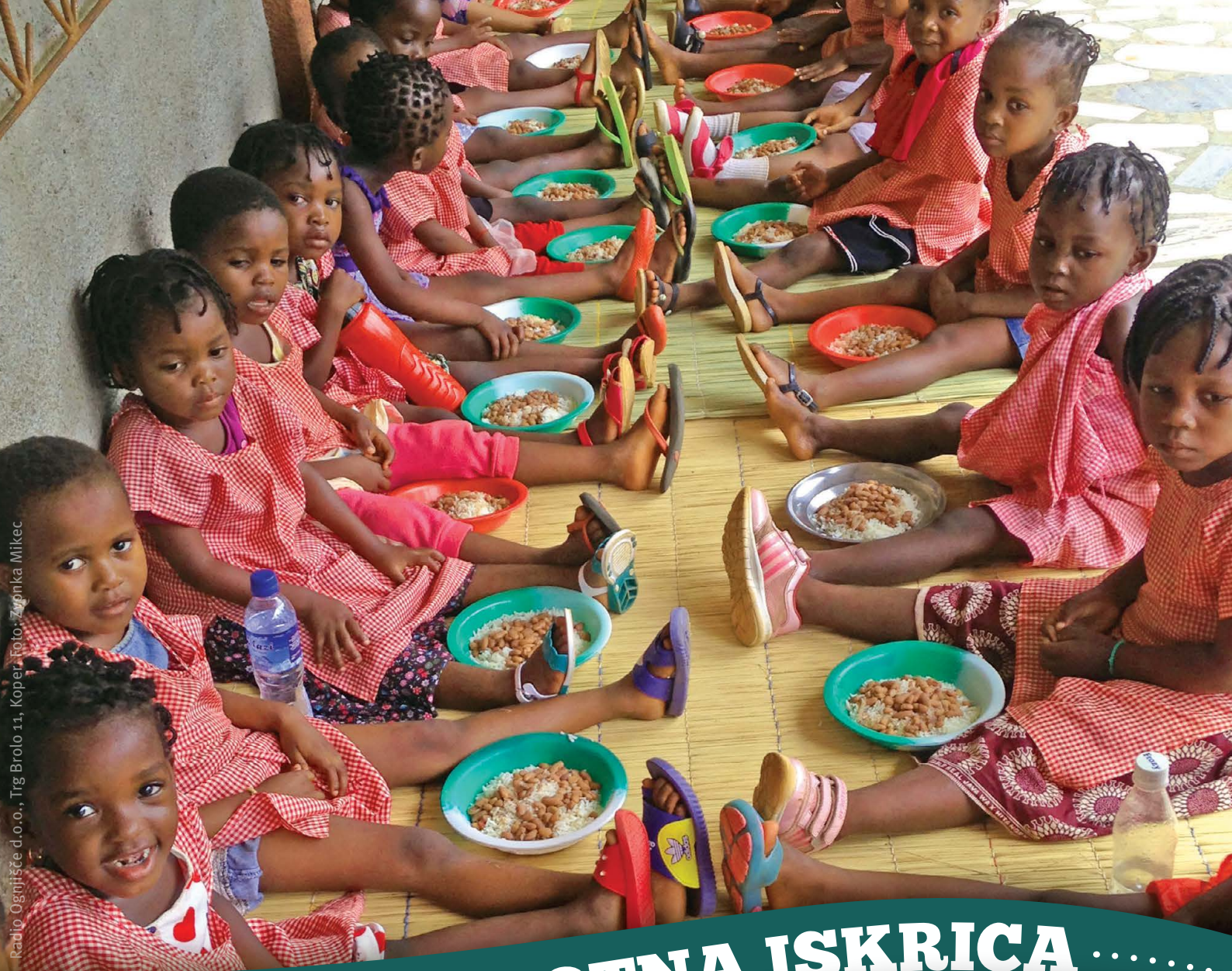
Polje, Križevci pri Ljutomeru, Ledine, Lesce, Lipoglav, Litija, Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-Jezica, Ljubljana-Koseze, Ljubljana-Rudnik, Ljubljana-Sentvid, Ljubljana-Smartno ob Savi, Ljubljana-Trnovo, Ljubno, Loški Potok, Lučine, Makole, Maribor – Pobrežje, Maribor – Radvanje, Maribor - Sv. Janez Bosko, Maribor - Sv. Janez Krstnik, Maribor - Sv. Križ, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Mavčiče, Moravče, Naklo, Nevlje, Notranje Gorice, Nova Gorica - Kr. Odrešenik, Novo Mesto - Sv. Janez, Ojstrica, Ormož, Otlica, Ovišje, Peče, Piran, Polica, Poljčane, Prečna, Preserje, Prevalje, Primskovo na Dolenjskem, Ptujška Gora, Rakek, Ravne na Koroškem, Razbor pri Slovenj Gradcu, Razkrižje, Rob, Rovte, Sežana, Slivnica pri Mariboru, Slovenska Bistrica, Slovenske Konjice, Sostro, Spodnja Idrija, Središče ob Dravi, Stari trg pri Ložu, Strojna, Struge, Studenice, Sv. Ana v Slov. Goricah, Sv. Andraž v Slov. Goricah, Sv. Anton, Sv. Anton v Slov. Goricah, Sv. Helena-Dolsko, Sv. Jakob ob Savi, Sv. Jurij v Slov. Goricah, Sv. Križ – Gabrovka, Sv. Križ nad Mariborom, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Lovrenc na Dravskem polju, Sv. Marko niže Ptuj, Sv. Martin pri Vurberku, Sv. Ožbalt ob Dravi, Sv. Trojica nad Cerknico, Sv. Trojica v Slov. Goricah, Sv. Urban – Destrnik, Sv. Vid nad Cerknico, Šempeter pri Gorici, Šempeter v Savinjski dolini, Šentjošt nad Horjulom, Šentviška gora, Škofjan pri Turjaku, Škofja Loka, Šmarjeta, Šmartno ob Paki, Šmartno pod Šmartno goro, Šmartno pri Slovenj Gradcu, Šmihel pri Žužemberku, Šostanj, Šturje, Tomaj, Trnje, Trstenik, Tržič-Bistrica, Turnišče, Ubec, Vesovo, Velika Dolina, Velika Polana, Vojnik, Vrabče, Vrhpolje, Vrh-Sv. Trije Kralji, Vuhred, Zagorje, Zasip, Žalna, Železniki, Želimlje, Žiri, Žužemberk | posamezniki: Anžej Anja, Arh Milena, Babič Mateja, Benda Vogrinec Veronika, Bogolin Marjan, Brunšek Andreja, Ekart Koren Ksenija, Gerkman Marta, Horvat Martina, Kopriva Silvester, Kržišnik Eva, Lambert Pate, Murn Marija, Ogorevc Klara, Osolnik Marko, Ozimic Peter, Pezdirec Jože, Šadl Mitja, Šorli Stanko, Treven Majda, Udir Jože, Vogrinčič Mateja, Zaletel Toni, Zupančič Klavdija | **MIVA** | župnije: Ankaran, Budanje, Divača, Grad, Hrušica, Knežak, Koper, Koper - Sv. Marko, Košana, Lokve, Maribor – Brezje, Most na Soči, Muta, Podgrad, Prvačina, Trbonje, Velenje - Bl. A. M. Slošek, Velenje - Sv. Martin, Vreme | posamezniki: Andrejina Danica, Bole Edita, Jeromen Kavčič Marija, Jeromen Peresutti Ana, Kočevar Jože, Kokot Branka in Franc, Lavrenčič Mitja, Markeš Marija, Metlika Viljem, N.N., Pezdir, Pižmoht Marija, Pšeničnik Marjana, Slatnar Jožica, Smukavec Marija, Snoj Janko, Srebrnjak Andreja, Škofja Celje, Škrbec Maja, Štefe Francisco, Stih Jožef, Vrečič Primož,

Zabret Marija, Zanjčič Ivan, Zupančič Danijel | **SKLAD ZA MISIJONE** | župnije: Domžale, Slivnica pri Mariboru, Sv. Vid pri Ptuj, Škofja Loka | posamezniki: Belšak Olga, Blažič Mihael, Bozovičar Franciška, Božič Julijana, Černe Anton, Dintinjana Judita Mia, Dolenc Drago, Drac Marko, Elektroakustika d.o.o., Gorše Micka, Guzelj Darja, Hafner Dolenc Mateja, Hribar Fani, Iršič Andrej, Jerovšek Jure, Kavčič Irena, Keber Olga, Klavara Brigita, Kokalj Vid, Kolbezen Marija, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kralj Maksimilijana, Kranjc Franciška, Krečič Marija, Kurinčič Berta, Lampe Jana, Langus Slavko, Lep Judita, Leskovar Tanja, Levojevič Dražen, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Lovše Anica, Magdič Olga, Marolt Vilma, Mernik Zinka, Merše Franjo, Mikulin Olga, Miller Mojskerc Eva, N.N., Nemšak Hermina, Oblak Marija, Oprčkal Marjan, Paškič Ilija, Pavlič Renata, Pavlovič Marija, Podgornik Helena, Pogorevc Albert, Pograjc Helena, Potočnik Suzana, družina Radej, Razingar Kristof, Ratzresen Marija, Renčelj Mrakič Aleksandra, Rihtar Aneta, Sajevec Marija, Selan Janica, Sirk Saksida Marija, Skok Gregor, Skok Tine, Slabe Anton, Slokar Darja, Slovenska župnija sv. Cirila in Metoda, Slovenska Minoritska provinca, Smukavec Ana, Stegnar Marko Mohor, Stražar Primož, Stražišar Elizabeta, Šamperl Janez, Šiško Milka, Štrancar Marjeta, Štrukelj Zoretič Almira, Šverc Magdalena, Tavčar Jože in Slavica, Tičar Erik, Tostovršnik Mihaela, Trampuž Ivo, Trobec Tatjana, Vogrinec Jože, Zorenč Helena, Zorman Vesna, Zupančič Danijel, Zveplan Ozvatič Marija | **SKLAD ZA LAČNE** | župnija Braslovce | posamezniki: Adamič Nuša, Albatros - Pro D.O.O., Arh Milena, Ažman Bogdan, Brce Alojzij, Defar Branko, Drogenik Majda, Hribar Fani, Hvala Mirjam, Kastelic Rok, Kokovnik Zofija, Košir Renata, Kozina Jože, Krnc Stane, Kržišnik Franci, Kuret Sanja, Lenarčič Žiga, Medvešek Viljem, Mencin Dominika, Mršnik Bernarda, N.N., Ravnovesje in Marko Janc s.p., Rihtar Helena, Satler Matjaž, Semenič Bojana, Sivec Leban Sonja, Sovdat Milena, Šibal Janez, Štampar Robert, Štavar Valenčič Ana, Vidrih Slavica, Vinder Angelca, Žerjal Peter in Bojana | **ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV** | župnija Ljubljana-Jezica | Albatros - Pro D.O.O. | **ZA GOBAVCE** | Lep Judita | **SKLAD ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Brce Alojzij, Ček Eva, Mavrek Renata, Remic Primož, Selak Ani, Srečno življenje d.o.o., Vesel Marija | **ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV** | Cinkelj Majši Slavko | **ZA MISIJONE V RUANDI IN BURUNDIJU** | Vogrinčič Mateja | **VODNIJAKI - ZAMBIJA** | posamezniki: Anžlovar Terezija, Avguštin Tatjana, Gorenc Ljudmila, Hrovat Olga in Franjo, Kotnik Mila

| **MAŠNE INTENCJE** | Vogrinčič Mateja | **DOMAČIJA MRZLA LUŽA** | Konjar Lukanc Petra | **MISIJOJ MATANGA** | N.N. | **MESEC JANEZ** | posamezniki: Vogrinčič Mateja, Bogolin Marjan, Hovnik Davorina, Kopriva Silvester, Kresnik Robert, Kunavar Jana, Peterlin Lidija, Podobnik Jožica, Stambuk Igor, Zalar Tomaž | **JOŽE ANDOLŠEK** | posamezniki: Andlovce Irena, Morela okulisti d.o.o., Perovšek Francka, župnijska Karitas Mozirje | **POMOČ-POSLEDICE KORONAVIRUSA** | Albatros - Pro D.O.O. | **SKLAD ZA BEGUNCE** | Rojec Jože | **MISIJOJ AMPITAFI** | Celesnik Miha | **JOŽE ADAMIČ** | Mladinska skupina župnije Žalna | **IVANČIČ PETER** | posamezniki: Lazar Jožica, Sraka Marija | **S. ANKA BURGER** | posamezniki: Potisek Helena, Skok Ana in Janez | **S. VIDA GERKMAN** | posamezniki: Andlovce Irena, Jeromen Kavčič Marija, družina Kokotec, Križnar Marija, Lenassi Franc, Molitvena skupina Koper sv. Marko, Muller Marija, Oblak Marija, Selan Stanka | **JOŽE MLINARIČ** | Vidic Ana | **S. VESNA HITI** | posamezniki: Benedik Veronika, družina Kokotec, Lajevec Janja, N.N. | **STONE KERIN** | župnija Raka | posamezniki: Brezovnik Peter, Colner Justina, Drobež Kristina, Eržen Majda, Kern Jože, Kežman Aleš, Koprivšek Metka, Ramovš Vera, Šušteršič Ivana, Vogrinčič Vera, Zevnik Helena | **JANEZ KRMEJ** | župniji: Škofja Loka, Škofja Loka-Suha | posamezniki: Bolta Marko, Bukovec Stanko, Falle Marko, Gradišek Marko, Kolander Tadeja, Lenassi Franc, Ogorevc Klara, Pirc Dragica, Ravninar Marija, Vrabec Marko, Zgubič Evgen | **S. ANDREJA GODNIČ** | posamezniki: Adamič Marija, Avsec Jože, Defar Branko, Demšar Judita, Dovč Mihaela, Franciškanski samostan Sveta Gora, Habjanič Jožica, Hrenko Marjan, Kozamernik Matej, Krnc Martina, Loboda Kristina, Mežnar Miha, Možina Peter, N.N., Ogorevc Klara, Omega 3 Drago Borkovič s.p., Pačnik Jožica, Pavli Tatjana, Pirc Dragica, Rustja Andreja, Štuhec dr. Ivan | **DANILO LISIAK** | posamezniki: Albreht Ivan, Bonutti - Hajdinjak Kamila, Krevelj Branko | **TOMAŽ MAVRIČ** | Malalan Nika | **IVAN BAJEC** | posamezniki: Kosmač Janko, Pirc Mirjam, Štrancar Nikolaj | **S. ZVONKA MIKEC** | posamezniki: Hrovat Olga in Franjo, Murn, Škedelj Miran | **MISIJOJNARKE MATERE TEREZIE** | posamezniki: Kranjc Rafael, Lep Judita | **JANEZ MESEC** | župniji: Gorje, Ljubljana-Štepanja vas | posamezniki: Ce-Dom d.o.o., Cergolj Majda, Darin d.o.o., Hojnik Katja, Mihelčič Vida, Šimnic Apolonija, Trnkoczy Amadej, Zalec Monika | **PEDRO OPEKA** | posamezniki: Bohak Ivan (Janko), Bolta Marko, Boyadzhieva Silviya, Cvenkelj Andreja, Čuk Marija, Dekanijski duhovniki dekanije Ig, Gladek Maja, Herman Petra, Hočevar Janko, Karlin Gabrijela, Kham Alenka, Klander Judita,

Kos Klemen, Krevs David, Kuhar Boštjan, Leskovec Tomaž, Lovšin Alojz in Martina, Lovšin Marija in Matija, Lovšin Stanka, Marolt Anica, Marolt Jože, Marolt Jožef, Marolt Lojze in Francka, Matzele Boštjan, Mežnar Klavdija, N.N., Polzelnik Mihaela, Ramovš Vera, Remše Matija, Rigler Jan, Rus Valerija, Slovenska katoliška župnija sv. Cirila in Metoda, Snaj Irena, Ščavničar Ema, Šegula Zdenka, Škedelj Miran, Štemberger Ida, Urbanik d.o.o., Zakrajšek Tone, Zgonc Marija | **STANKO ROZMAN** | Ravninar Marija | **ŠKOF MARTIN KMETEC** | posamezniki: Likovič Marija, Lovše Anica, N.N., Orthosan d.o.o., Polenšek Marija, Sušec Karmen | **S. MARJETA ZANJKOVIČ** | posamezniki: Barot Rozalija, Habinc Jožef, Skandali Dragan, Zadravec Roman | **STONE GRM** | župnija Bloke | posamezniki: Čengija Kata, Gaberc Blažka, Križnar Marija, N.N., Novak Kukovič Mateja, Perovšek Francka, Piriš Marija, Vidic Zofija, | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Kavčič Irena, družina Kokotec, N.N., Žakelj Marija | **LOJZE PODGRAJŠEK** | posamezniki: Leben Mojca, Povh Jože, Zamuda Tilen | **S. MILENA ZADRAVEC** | Jarc Ana | **S. FANI ŽNIDARŠIČ** | posamezniki: Sajevec Marija, Souidi Zavrl Nada | **JANEZ SEVER** | posamezniki: Bučar Tatjana, N.N. | **S. LJUDMILA ANŽIČ** | N.N. | **S. ANA SLIVKA** | posamezniki: Gerdej Dominik, N.N. | **S. BARBARA PETERLIN** | posamezniki: Burja Matija, Defar Branko, Ipavec Boža, Lajevec Janja, Mežan Olga, N.N., Pšeničnik Marjana | **S. DORICA SEVER** | posamezniki: Kešnar Jauh Vida, družina Kokotec, N.N. | **STONE KERIN** | posamezniki: Čemažar Peter, N.N., Peterca Klavdio, Zevnik Helena | **S. URŠA MARINIČIČ** | posamezniki: Berden Peter, Franciškanski samostan Sveta Gora, Jeralič Martina, Juren Karmen, Kržišnik Eva, Lajevec Janja, Pisk Tomaž, Rode Marjan, Rus Marjan, Šilc Marinič Andreja, Tržan Grozdanov Breda | **S. MOJCA KARNIČNIK** | posamezniki: Čelik Branko, Demšar Vida, družina Kokotec, Marc Pavla, Štafunko Fanika, Vidic Zofija | **MISIJOJ CRIPAM-BRAZILIJU** | posamezniki: Bokal Ljudmila, Ček Marija, Fister Majda, Furlan Anja, Furlan Ema, Goršič Milena, Korelc Anamarija, Kos Tjaša, Lepen Kristina, Muller Horvatič Ingrid, Oblak Alenka, Pestotnik Milena, Rajgelj Sabina, Rezar Kristjan, Siter Drnovšek Polona, Šircelj Žnidaršič Ivanka, Vrhunc Natalija | **P. MIHA MAJETIČ** | posamezniki: Hrenko Marjan, Jeralič Martina, Lajevec Janja | **MARIJINE SESTRE-KIJEV** | posamezniki: Selan Stanka, Zajec Marija | **POLONA DOMINIK** | posamezniki: Gaberc Blažka, Guček Boštjan, Izanc Anica, Jamnik Matej, Jenič Dušan, Jeromen Kavčič Marija, Kadivec Janez, Kokalj Irena, Križnar Marija, Ličan Anton, N.N., Piriš Marija, Ščavničar Ema

Priporočeni dar za tisk Misijonskih obzorij za leto 2022 ostaja 9€.

... PUSTNA SOBOTNA ISKRICA ZA OTROKE V MOZAMBIKU

na pustno soboto, 26. februarja, med 9. in 15. uro

Pustna Sobotna iskrica letos podaja roko misijonarki s. Zvonki Mikec. Vabljeni k sodelovanju v radijski dobrodelni akciji. Prisluhnite Radiu Ognjišče in darujte. Vnaprej iskrena hvala!

Podatki za nakazilo:

Misijonsko središče Slovenije,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana
IBAN: SI56 0201 4005 1368 933
Referenca: Sloo 249207, Koda namena: CHAR
Namen nakazila: PSI 2022 – MOZAMBIK

radio ognjišče